

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 154/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť L. J., M., zastúpeného spoločnosťou P. Advokátska kancelária spol. s r. o., P., v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. P. P., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 100/2010 z 13. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júna 2010 doručená sťažnosť L. J. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 26 ods. 1, 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Co 100/2010 z 13. októbra 2010.

Sťažovateľ bol žalovaným účastníkom konania o ochranu osobnosti vedeného Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 28 C 255/2009.

Žalobca sa v tomto konaní domáhal voči sťažovateľovi určenia, že tento neoprávnene zasiahol do jeho práva na ochranu osobnosti svojimi urážlivými výroky prednesenými na adresu žalobcu na verejnosti, a to v jednom prípade pred obecným úradom v obci M. a v dvoch prípadoch v obecnom kostole počas bohoslužby. K ďalšiemu zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu malo dôjsť listom sťažovateľa, ktorý tento v roku 2007 rozšíril v obci a v ktorom uviedol o žalobcovi „*nepravdivé a klamlivé údaje*“. Žalobca požadoval tiež uloženie povinnosti sťažovateľovi verejne sa mu ospravedlniť prostredníctvom obecného rozhlasu. Napokon žalobca žiadal priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 10 000 €.

Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 28 C 255/2009-44 z 23. júna 2010 tak, že sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 1 000 € a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu podali v zákonnej lehote odvolanie obaja účastníci konania.

O odvolaniach účastníkov rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 Co 100/2010 z 13. októbra 2010 tak, že rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľa okresný súd, ako aj krajský súd pri rozhodovaní o podanom odvolaní nesprávne právne posúdili vec a svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnili.

Sťažovateľ namieta v prvom rade skutočnosť, že „*súd dospel v konaní k tomu, že ospravedlnenie nie je dôvodné, keďže v tejto časti uplatnený nárok právoplatne rozsudkom zamietol, no napriek tejto skutočnosti mi uložil povinnosť uhradiť navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Predmetné ustanovenie zo zákona však umožňuje priznať právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch len pokiaľ by sa nezdalo zadosťučinenie podľa odseku 1 postačujúce. Rozhodnutie súdu je teda urobené v rozpore so zákonom, navyše nie je ani dostatočne odôvodnené prečo by som mal byť zaviazaný na povinnosť uhradiť nemajetkovú ujmu v peniazoch a prečo práve v takejto výške, ktorú všeobecný súd ustálil. Predmetným rozhodnutím tak boli porušené moje ústavou garantované práva.*“.

Vo vzťahu k incidentom so žalobcom, ku ktorým malo dôjsť na pôde rímskokatolíckeho kostola v M., sťažovateľ uvádza, že *„súd totiž v konaní len zistil, že sa tieto udalosti, či incidenty v kostole sa skutočne stali, a že u veriacich vyvolali pohoršenie“*. Sťažovateľ tu poukázal na skutočnosť, že okresný súd skutkový stav ustálil na základe výpovede miestneho farára, ktorý však mal iba reprodukovať skutočnosti, ako mu ich uviedli veriaci, keďže sám bol iba pri jednom z incidentov odohrávajúcich sa v miestnom kostole. *„Súd však toto považoval za riadny dôkaz vykonaný v konaní, čo v súlade s platným právnym poriadkom nie je možné, keďže svedok môže uvádzať len to, čo zažil sám, nie to, o čom sa dozvedel sprostredkovane. Súd na takejto svedeckej výpovedi založil svoje rozhodnutie. Týmto taktiež došlo k porušeniu mojich základných práv chránených Ústavou SR.“*

Sťažovateľ namieta tiež spôsob, akým krajský súd posúdil spôsob hodnotenia dôkazov okresným súdom, keď tento *„vec v odôvodnení uzatvoril tak, že považuje v zhode so súdom prvého stupňa za preukázané konanie žalovaného v kostole pri svätej omši, ktorým zasiahol do práva na ochranu osobnosti žalobcu, pretože hrubým spôsobom toho napadol, obvinil ho z farizejstva a pred takto zhromaždenými veriacimi vyzval žalobcu, aby sa hanbil s poukazom na to, že nemá právo čítať zo svätého písma. Súd rozhodol nad rámec uplatneného nároku. Keďže v petite uplatneného nároku a žiadaného výroku rozsudku nie je nikde spomenuté, že by som v kostole obviňoval navrhovateľa z farizejstva. Nikde nebolo ani len spomenuté, že by som mal uvádzať, že nemá právo čítať zo svätého písma. Týmto došlo k porušeniu mojich základných ústavných práv, keď na základe takéhoto vyhodnotenia veci bola súdom uložená povinnosť zaplatiť 1.000,- EUR titulom nemajetkovej ujmy.“*

Namieta tiež záver krajského súdu o tom, že svojím konaním *„vyvolal pohoršenie u veriacich občanov. Pohoršenie som pravdepodobne u veriacich občanov prítomných na tejto omši vyvolať mohol, no toto nebolo predmetom konania a toto sa ani v konaní nepreukazovalo a nakoniec ani nepreukázalo. Pánovi farárovi i veriacim som už v tejto veci vyjadril ľútosť. Predmetom súdneho konania však bol nárok ako si ho uplatnil žalobca a to jeho ochrana osobnosti, nie pocity veriacich občanov prítomných na omši vo vzťahu k mojej osobe. ... Ak som mal aj prípadne znevážiť česť žalobcu na tomto fóre (v kostole), bolo*

zákonnou povinnosťou súdu odôvodniť tento svoj záver, či konštatáciu tak, aby to z rozhodnutia bolo každému zrejmé vrátane mňa. V rozhodnutí súdu však absentuje akékoľvek vysvetlenie, či zdôvodnenie záveru uvádzaného súdom a teda ide o rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Týmto spôsobom všeobecný súd rozhodol v rozpore so zákonom ustanoveným postupom a v rozpore s mojimi základnými ústavnými právami.“.

V odôvodnení rozsudku krajského súdu tiež podľa sťažovateľa absentuje odôvodnenie, „na základe akého vykonaného dokazovania dospel k tomu, že zasiahlo moje počínanie do práv žalobcu. Akú ochranu si žalobca zasluguje, keď súd skonštatoval, že ospravedlnenie nie je dôvodné, keď žalobu v tejto časti zamietol.“.

Sťažovateľ namieta aj názor krajského súdu, podľa ktorého „v tomto prípade ani netreba preukázať zásah do integrity žalobcu. Stačí, že bolo preukázané, že takáto okolnosť sa stala a vyvolala u prítomných pohoršenie.“.

Napokon podľa názoru sťažovateľa krajský súd pri posudzovaní jeho odvolania nereflektoval námietku, podľa ktorej predmetom konania pred všeobecnými súdmi a „chráneným záujmom, na ktorom zákonodarcovi záležalo, je osobnostné právo - právo na ochranu osobnosti a nie svätá omša, či proces bohoslužby“.

Rozhodnutie krajského súdu v spojení s rozhodnutím okresného súdu preto hodnotí ako „svojvoľné a ničím nepodložené“, keďže z vykonaného dokazovania „nevyplývalo, že by moje správanie vyvolalo intenzitu, ktorá by vyžadovala súdny zásah v konaní o ochranu osobnosti, no najmä ak by aj toto konanie predmetnú intenzitu malo, nebolo žiadnym spôsobom v konaní preukázané ani jedným zo svedkov vypočutých na návrh žalobcu, že mali byť spôsobené i nejaké následky vo vzťahu k osobnosti, či povesti žalobcu. ...Z vykonaného dokazovania je teda zrejmé, že ak som prekročil nejakú primeranú mieru obvyklého správania sa, nebolo to v rozpore s povinnosťami stanovenými právnym poriadkom Slovenskej republiky, ale prípadné by išlo o rozpor s povinnosťami stanovenými zvyklosťami pri bohoslužbách, či povinnosťami stanovenými cirkevným, nie však svetským

právom (Občiansky zákonník). Toto je potom jednoznačne zrejmé aj s poukazom na výrok rozsudku, ktorým žalobu v prevyšujúcej časti - ospravedlnenia - zamietol.“.

K časti výroku rozhodnutia, ktorým bola sťažovateľovi uložená povinnosť nahradiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v peniazoch, sťažovateľ uvádza, že „svojim správaním som vyvolal pochybnosti (pohoršenie) u spoluobčanov, či veriacich vo vzťahu k mojej vlastnej osobe, nie vo vzťahu k žalobcovi. To predsa nikto zo svedkov navrhnutých žalobcom v konaní netvrdí, nepreukázalo sa v konaní, že by mojím neoprávneným zásahom mala byť v značnej miere znížená dôstojnosť žalobcu alebo jeho vážnosť v spoločnosti. Dôkazné bremeno v tejto časti bolo na žalobcovi. Ten hoci zastúpený advokátom dôkazné bremeno neunesol. Mám však za to, že k žiadnemu zásahu nedošlo, navyše náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch je vo veciach ochrany osobnosti vždy len sekundárnou zložkou, teda prichádza do úvahy pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa prvého odseku ust. § 13 Občianskeho zákonníka. V konaní súd nepovažoval za potrebné ani vysloviť sa za žiadané ospravedlnenie a teda neprichádza do úvahy, aby súd v takomto prípade o nemajetkovej ujme v peniazoch rozhodol.

V tejto časti je potom potrebné uviesť i to, že v týchto konaniach - o ochranu osobnosti - je súd prísne viazaný uplatneným nárokom žalobcu a nie je oprávnený ho modifikovať. Súd mal možnosť len žalobe vyhovieť ako celku, alebo ako celok ju zamietnuť. (Nakoniec žalobcom žiadané ospravedlnenie bolo uplatnené spôsobom, ktorý je v rozpore s platným právnym poriadkom a to nie len z dôvodov uvedených v rozhodnutí súdu prvého stupňa.)

Za tejto situácie je uloženie občianskoprávnej sankcie protiústavným obmedzením práva na slobodu prejavu.“.

Sťažovateľ vytýka krajskému súdu aj skutočnosť, že vo svojom rozsudku nedal jednoznačnú odpoveď na otázku, „čo môže byť v tomto konaní považované za zásah do práva na ochranu osobnosti a v čom vidí svoje vyhodnotenie adekvátnosti ochrany, ktorá sa má v tomto konaní poskytnúť žalobcovi ako oprávnenej osobe“.

V závere svojej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vo veci vydal tento nález:

„Rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 1 Co 100/2010 zo dňa 13.10.2010 v spojení s Rozsudkom Okresného súdu v Prešove, sp. zn.: 28 C 255/2009 zo dňa 23.06.2010 boli porušené základné práva sťažovateľa garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy SR.

Rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 1 Co 100/2010 zo dňa 13.10.2010 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 100,- EUR.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov konania.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 Co 100/2010 z 13. októbra 2010.

Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 2 ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd v tejto súvislosti už opakovane judikoval, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že okresný súd nevykonával vo veci vo vzťahu k incidentu sťažovateľa v miestnom kostole dostatočné dokazovanie a svoje rozhodnutie oprel len o sprostredkované tvrdenia správcu farnosti, ústavný súd konštatuje, že túto námietku uplatnil sťažovateľ už vo svojom odvolaní z 25. júna 2010. Krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s touto námietkou sťažovateľa nestotožnil a konštatoval, že konanie sťažovateľa považuje za dostatočne preukázané. Uvedený záver krajského súdu ústavný súd nepovažuje za arbitrárny a svojvoľný, a to aj s ohľadom na skutočnosť, že už okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku poukázal na svedecké výpovede ďalších svedkov, ktorých relevantné vyjadrenia aj citoval.

Rovnako v tejto súvislosti ústavný súd nepovažuje za relevantnú námietku sťažovateľa o zásadnej neprípustnosti svedeckej výpovede, ktorej predmetom sú skutočnosti, ktoré svedok pozná iba sprostredkované. Otázka použiteľnosti riadne vykonaného dôkazu ako podkladu pre rozhodnutie je výsledkom voľného hodnotenia vykonaných dôkazov konajúcim súdom, do ktorého ústavný súd nemá dôvod zasahovať, pokiaľ pri vykonávaní procesných úkonov dokazovania nedošlo k zásadnému porušeniu základných práv účastníkov konania. V danom prípade spôsob, akým okresný súd hodnotil dôkazy, bol krajským súdom akceptovaný a považovaný za vecne správny a zákonný, pričom sťažovateľ neuviedol žiadne relevantné námietky svedčiace o arbitrárnosti a ústavnej neudržateľnosti tohto záveru krajského súdu.

K námietke sťažovateľa smerujúcej voči skutočnosti, že mu bola uložená povinnosť nahradiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v peniazoch bez súčasného uloženia povinnosti ospravedlniť sa spôsobom navrhnutým žalobcom, teda prostredníctvom obecného rozhlasu alebo iným vhodným spôsobom, zaujal krajský súd vo svojom rozsudku stanovisko, ktorým sa stotožnil so závermi okresného súdu a konštatoval, že *„samotný zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu nebol spôsobený obecným rozhlasom, preto je možné konštatovať, že takáto forma ochrany ani nie je potrebná, ale postačí priznanie zadosťučinenia...“*. Podrobnejšie k tejto otázke uviedol vo svojom rozsudku už okresný súd, ktorý poukázal na skutočnosť, že návrh na ospravedlnenie prostredníctvom obecného

rozhlasu „je nevykonateľný, pretože zaväzuje tretiu osobu a to Obec M., ktorá nie je účastníkom tohto sporu, aby umožnila odporcovi vykonať takéto ospravedlnenie“.

Podľa názoru ústavného súdu je takéto odôvodnenie rozsudku krajského súdu postačujúce a ústavne akceptovateľné. Ústavný súd k tomu tiež uvádza, že z obsahu ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka nevyplýva skutočnosť, že by priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch bolo podmienené súčasným priznaním primeraného zadosťučinenia tzv. morálnej satisfakcie.

Podľa už citovaného ustanovenia Občianskeho zákonníka podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je v prvom rade skutočnosť, že morálna satisfakcia sa s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu javí ako nepostačujúca, pričom v dôsledku zásahu musí dôjsť k zníženiu dôstojnosti alebo vážnosti fyzickej osoby v značnej miere. Posúdenie splnenia tejto podmienky je predmetom voľnej úvahy súdu, ktorý musí vychádzať z jednotlivých okolností, ako aj z celkovej povahy konkrétneho prípadu. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov je objektívnym kritériom posúdenia dôvodnosti priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch zistenie, či by za konkrétnej situácie, za ktorej k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, vzniknutú nemajetkovú ujmu vzhľadom na jej intenzitu, rozsah a trvanie ako závažnú pocíťoval každý nachádzajúci sa na mieste a v postavení postihnutej fyzickej osoby.

V tejto súvislosti sťažovateľ už vo svojom odvolaní namietal neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu v otázke preukázania, že konaním sťažovateľa skutočne došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu znížením jeho dôstojnosti.

Krajský súd k tomu v odôvodnení svojho rozsudku uviedol: „V tomto smere nemožno súhlasiť s názorom vysloveným v odvolaní žalovaného, že jeho počínanie vyvolalo pohoršenie len u veriacich prítomných na svätej omši, ale nezasiahlo do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Tieto okolnosti sú totiž navzájom prepojené. Je nepochybné, že jeho výroky vyvolávali pohoršenie na strane prítomných veriacich, ale zasahovali aj do osobnostných práv samotného žalobcu, ktorý bol terčom týchto neprimeraných a neoprávnených útokov na verejnosti pred zhromaždenými veriacimi.“

Správne preto vyhodnotil súd prvého stupňa to, že takéto opakované počínanie si v kostole zo strany žalovaného je konaním, ktoré zasiahlo do osobnostných práv žalobcu a v tomto smere si žalobca zasluhuje ochranu. Nepochybil okresný súd sni pri vyhodnotení adekvátnosti ochrany, ktorá sa má poskytnúť žalobcovi ako oprávnenej osobe do práva na ochranu osobnosti, ktorej bolo týmto spôsobom zasiahnuté. Súd prvého stupňa citlivo zvažil primeranosť občianskoprávnej sankcie v podobe priznania nemajetkovej ujmy a zvolil aj správnu výšku, t. j. 1000 eur, ktorá so zreteľom na všetky okolnosti je primeraná...“

Podľa názoru ústavného súdu právny názor krajského súdu v danej veci je zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a na zásadné námietky odvolania sťažovateľa zaujal také stanovisko, ktoré ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľné. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné odvolanie sťažovateľa považovať za neodôvodnené a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína svoj ustálený názor, podľa ktorého reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom (napr. III. ÚS 369/2010).

Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a ods. 2 ústavy ústavný súd považuje za potrebné opätovne pripomenúť svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd

súčasne porušil aj ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom toho, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod právne normy (II. ÚS 78/05). S ohľadom na uvedené bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. apríla 2011